

II. felvonás

A Kétségbeesés
Armadája

6. fejezet

Végállomás

Egy héttel később:

A Daedalus sebesen haladt az Ida galaxis felé. Jana a kabinjában volt, s kíváncsian kémlelte a Hipertér vörös fátlyait az ablakon át. Közben eltűnődött rajta, hogy hová került s mi vár még rá a későbbiekben. Hirtelen kopogást halott az ajtó felől.

- Gyere be – mondta ösztönösen.

- Ahhoz ki kell nyitnod az ajtót! – bosszankodott egy női hang. Jana nem tudta mire vélni a dolgot, bár már előre tudta, hogy mi fog történni. – Ja... hogy ez nyitva van! Oké, akkor most bemegyek.

Az ajtó rövidesen kinyílt, Kate végre valahára bekecmergett a kabinba.

- Tudod, ezeket zárva szokás tartani – vetette fel a dolgot a tizedes.

- Látod azt? – mutatott a kardjára az utolsó élő kaszás. Az ágya mellé támasztotta az ősi, mégis roppant hatékony fegyvert. – Négyszázharminchatféleképpen tudlak megölni vele, ebből százharmincháromnál maga a kard csak elterelésre szolgál. Ti nem azért zárjátok be az ajtókat, hogy biztonságban érezzétek magatokat?

- De... – tette keresztbe a karját Kate.

- Én így is teljes biztonságban vagyok. Ha az Ismeretlenek nem tudtak megölni a Trantor V-ön, akkor ezen a hajón nincs semmi, ami megállíthatna. Jut eszembe, miért is keresel? – próbálta egy kicsit kedvesebben megszólítani.

- Hát... hogy is mondjam – vakarta a fejét O'Neill. – Pont ezért.

- Miért? – kérdezte vissza ösztönösen.

- Fura vagy. Úgy értem, nem a rossz értelemben fura, csak hát... fura.

- Te sem lennél más, ha megéled az ötszázezredik esztendődet. Mindennek vége, amit valaha ismertem, a népem, a családom, a barátaim, Naomi... már mindenki meghalt, aki valaha is számított. Csak ti vagytok, a leszármazottaink.

- Azt értem, hogy kemény időszakon mentél keresztül, de emlékszel rá, mit mondott Max: a létezésed nem kerülhet napvilágra.

- Igen, emlékszem. De még mindig nem értem az okát.

- Mert ez mindenre választ ad, az összes kérdésre, amit valaha is feltettünk. Most már tudjuk, hogy a Tartarus galaxis őslakosai a ti leszármazottaitok, akárcsak azok, akik az Orit, vagy a Goa'uldokot szolgálják. Ti, ez a Földi Birodalom, egy olyan dolog, ami gyökerestül átírja az eredettörténetünket, valami, ami örökre meghatároz minket. A mostani emberiség évezredekken át kérdezte, hogy kik vagyunk, és honnan jöttünk, és már erre is létezik válasz. Ott lapul a kezekben, az őseink kezében.

- És ez nem jó dolog? A külvilágnak ismernie kéne ezeket a tényeket.

- Nem, nem kéne, legalábbis nem most, nem amíg háború van. Mint mondtam, a létezésetek egy döbbenetes dolog, olyasmi, ami túl sok lenne a népnek.

- Tehát féltitek a Birodalom egységét. A körülményeket ismerve ez érthető.

- Igen, és pontosan ezért kellene olyannak tűnnöd, mint egy mai ember.

- Kinézetre olyan vagyok, plusz, Max adott egy zsoldos ruhát, meg az ezzel járó állást és fizetést. Több vagyok egy pénzéhes gyilkoló gépnél, de ez meg fogja téveszteni a nagyközönséget.

- De az fel fog tűnni nekik, hogy te más vagy – akadékoskodott Kate.

- Nem fog – szögezte le a nő. – Ahhoz ki kéne lépnem a hajóról és rendes birodalmi erők, vagy civilek közé menni. De addig, amíg az Ügynökség leple alatt maradok, senki sem fedezhet fel, akinek nem kellene.

- Hát, te tudod... – sóhajtott egyet O'Neill.

- Amúgy meg, mikor éadjük el azt a „Cain”-t?

Ida galaxis, Prometheus szektor.

- Uram, megszakadt a kapcsolat a Hong Kong-al, utána küldjünk néhány felderítő hajót? – kérdezte az első tiszt.

Cain eleinte úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a dolgot. Némán, nyugodtan pöffeszkedett a székében, aztán a koponyát mintázó kelyhéhez nyúlt. Jóízűen kortyolt egyet a méregdrága borból, s csak aztán szólalt meg.

- Semmi értelme, Ptah nagyúr a szokása szerint levadászta azt a nexust, és szépen felaprította. Ugyanebben a sorsban osztozik majd minden, amit utána küldünk.

- Akkor ne tegyünk semmit? – ráncolta a szemöldökét a tisztje.

- Miért, mit csináltunk az előző alkalommal?

- Semmit, uram – felelte ösztönösen a férfi.

- És az azelőttin? – faggatta tovább Cain.

- Semmit – mondta még egyszer a tiszt.

- Akkor ismeri a járást, nem? – gúnyolódott egy kicsit. Néhány percre már megint ő lett volna, a bor, meg a szőlőszemek... ha nem kezd csipogni valami.

- Hívás érkezett, a császári csatornán! – harsogta a kommunikációs tiszt.

- A császári csatornán? – hümmögött egyet Cain. – Franklyn, egyre népszerűbbek leszünk manapság! A kabinomban fogadom a hívást – azzal felállt és a teleportációs fülkébe sietett. Egy fehér villanás, és máris a megfelelő helyen volt.

Ismét a jó öreg – és egy lakás méretivel jócskán vetekedő – kabinjában, azzal a böhömnagy kommunikációs platformmal együtt. Ezt a szerkezetet úgy tervezték, hogy életnagyságú hologramot vetíthessen a felhasználó elé. Általában egy pillanat alatt megvan a kép, de most volt egy kis késés.

Mindenesetre a hologram csak kirajzolódott a nagyravágyó admirális előtt, a jó Császár helyett Max feltűnően ápolatlan képet köszöntötte.

- Egy normális hívás is megfelelt volna – jegyezte meg Cain.

- Mi van, meg sem lepődik rajta, hogy nem a Császár vagyok?

- Délelőtt tizenegy óra van, ami az égadta világon semmit sem jelentene, ha a Nagytanács nem ült volna össze úgy harminc percre. A Császár mindig jelen van, és olyankor sosem hív fel senkit.

- Akkor miért fogadta az átvitelt? – lepődött meg a ügynök.

- Nos, ha már valaki képes volt feltörni a világ legbiztosabbnak vélt tűzfalait, akkor vagy végtelenül ostoba, vagy kétségbeesett, jelen esetben: mindkettő. Mellesleg

éppen ezért fogadtam itt a hívását, ez egy privát csatorna, rajtunk kívül senki sem tudja, hogy őfelsége helyett magával beszélek.

- Az jó, akkor térjünk a tárgyra.
- Csupa fül vagyok – dűnnyögte a férfi.

- Emlékszik még a Karsa csillagra? – kérdezte magabiztosan Max.

- Az élete végén jár, már az összes bolygóját felemésztette, egyetlen kivétellel. Az egyik legnagyobb különlegessége az, hogy kering körülötte egy űrállomás, mármint a csillag és nem a bolygó körül. Vészesen közel került hozzá, már rég el kellett volna pusztulnia, ehelyett egy karcolás sem érte a masszív szerkezetet. A Goa'uld kíváncsi a titkára, ezért egy kisebb hadsereget rendelt oda. A forróságot még a legerősebb hajók sem élnék túl, ezért a flotta kénytelen az állomás árnyékában maradni. Szóval, igen, elég jól emlékszem rá. Mi van vele?

- Nos, akár hiszi, akár nem, ott lapul a kulcs a Birodalom megmentéséhez – kezdte az elég hihetetlen, de mégis szóról-szóra igaz történetet Max. – Szükségem van az erőire, hogy elkergessék annak a Ptah nagyúrnak az erőit.

- Hm... – játszott egy kis töprengést Cain. – Tudtommal az ügynökségnek nincs meg a felhatalmazása egy ilyen masszív parancs kiadásához. Mondjuk, ha azt vesszük, hogy az önök részlege elméletileg nem létezik, és ezért nincs és nem is lehet működése engedélye. Önnek még arra sem lehetne felhatalmazása, hogy lélegezzen.

- Ezt meg honnan tudja? – lám, az Ügynökség minden kapcsolata ellenére is ő az, aki csak les, mi mindent ismer a másik fél.

- Nos, történetesen, két órával ezelőtt üzenetet kaptam O'Neill admirálistól. Azt mondta, hogy nemsokára meg fognak keresni egy rendkívül kecsegtető ajánlattal. Ebből nekem már nem volt nehéz kikövetkeztetni, hogy az Ügynökségről van szó, és bizony, még mindig van rejtegetnivalójuk. Az ön határtalanul mesés szerencséjére, Marcus azt mondta, hogy mindenképpen fogadjam el.

- Tényleg? – dűlledtek ki Max szemei.

- Maga egy szerencsés ember, Max, ha az enyém lenne a flotta, már nem élne. Ami a kis alkunkat illeti, négyszázharminchárom cirkálóm maradt, ezernyolcszáz goa'uld, hétszáz larin és ötszáz zeltron hajó ellen. Igen, Ptah nagyúr őket is ellenünk hajtotta... Szóval nem valami rózsás a helyzet, a galaxis nagyja már ellenséges kézen van. Erre maga idejön, és azt mondja, hogy indítsak masszív támadást egy stratégiailag teljesen jelentéktelen célpont ellen. Bármit is rejtse az az állomás, nem éri meg.

- O'Neill nem azt mondta, hogy segítenie kell?

- Igen, azt mondta – töprengett egy picit Cain. – Holnap ilyenkor egy néhány tucat hajót számláló cirkálóraj megtámadja az állomást. Nem lesz elég tűzerejük a férgék visszaveréséhez, de nem is ez lesz a céljuk. Ütnek egy jókora lyukat az ellenséges flottán, elég nagyot ahhoz, hogy maguk keresztüljussanak, aztán elmennek. Érthető?

- Elfogadom az ajánlatot – bólintott egyet a férfi.

- Remek, már így is túl sok életet pazarlok el egy veszett ügyért. *Többet, mint amennyit megérdemelnek...*

A Karsa csillag, másnap 07:32:

A mai nap már kezdettől fogva sem volt átlagos Ptah nagyúr számára, hát még abban a percben, amikor birodalmi cirkálók kezdtek özönlenni a semmiből. A huszonkét nexuscirkálót és négy devastatort számláló hajóhad azonnal ostrom alá vette a másodgenerációs goa'uld anyahajókat. Az ötszáz méter átmérőjű, piramisforma ellenséges hajók a lehető leghamarabb ráfordultak a céljukra, majd sárgás plazmalyalábok egész hadát intézték a birodalmi erők ellen.

Mint az várható volt a javarészt Nexus osztályú hadihajók daliásan állták a becsapódásokat – sőt, a lövedékek többsége el sem találta őket a vékony, hosszúkás kialakításuk miatt. Azonban az ellenség legalább ötszörös túlereje előre eldöntötte a dolgokat. Ám ez nem akadályozta meg a birodalmi flottát abban, hogy beizzítsa az OTL lézereket és eltakarítsa az ellenséges erők egy részét.

A vörösesen izzó lézeroszlopokhoz T2-es lövedékek párosultak, amelyek úgy átmentek az ellenséges hajókon, mint kés a vajon. Hamarosan több tucat goa'uld anyahajó égő roncsa díszítette az űr ezen szegletét; a roncsok javarészt Ptah flottájának a középső részét tarkították. Ez volt az a bizonyos lyuk, amiről Cain admirális szót ejtett akkor. Immár elérkezett a Daedalus ideje.

A legmodernebb rendszerekkel felszerelt hajó hamar átcikázott a roncsokon, majd felsugárzott egy csapatot az állomásra. Ezután aktiválta az álcázását, és biztonságos távolságba húzódott a két flotta elől – azt mondták a birodalmi erőknek, hogy semmiképp sem vonuljanak vissza, amíg nem sikerült a küldetés.

Mivel nem érzékeltek túl sok életjelet az állomáson, ezért csak egy kisebb csapatot küldtek. Nem meglepő módon, Jana haladt elől, Shappard és Kate szorosan mögötte haladtak, Max és Hektor körültekintően kísérték őket, mögöttük Pyke osont, Mckay pedig leghátul haladt, hátha valaki majd hátulról akarna kikezdeni a csapattal.

- Itt nem kéne hemzsegniük a jaffáknak? – gondolkodott hangosan Jeremy.

- Húsz életjel van az egész állomáson, kizárt, hogy bárkibe is belebotoljunk – okoskodott Dex. Az élet egy különleges meglepetéssel díjazta a szemfülességét.

Hirtelen kinyílt a szemközti folyosó ajtaja, és (csodák csodájára!) egy jaffa zakatolt be rajta. Riadtan, halálfélelemmel tele rohant feléjük, majd egy vörösesen izzó lövés kapott a hátába, és holtan esett össze lőttük.

- Mi a fészkes úristen... – képedt el Sheppard, amikor meglátta a harcos gyilkosát.

A két méter magas lény teljesen meztelen volt, a fekete, fakéregszerű bőrfelületén nem lehetett örökítő szervet felfedezni. A feje olyan volt, mint egy állatias emberé, hosszú szemfogak, veszedelmes arcvonások ékeskedtek rajta, melyek a haj hiánya és a nagy, teljes egészében sötétzöld szemek még hátborzongatóbbá tettek. Ám mégis az volt a legkülönösebb, hogy ennek a valaminek nem voltak ujjai. A jobb karja kézfej

helyett egy genetikai úton kialakított sugárvetőben végződött, a bal karja pedig egy hosszú, roppant éles kardban. Ez a világ egyik leghalálosabb lényévé teszi az előttük álló idegent, ám ugyanakkor kizárja az eszközhasználatot.

Ezek csak csatlósok lehetnek – gondolta magában Tom, mikor lövés dördült.

Az idegen lény egy lyukkal a fejében borult a padlóra, amelyből vörös vér csörgedezett. Úgy tűnik, bizonyos anatómiai szempontok megegyeznek az emberrel. Nemsokára mindenki a lövés feladójára nézett.

- Most mi van? Veszélyeztette a csapatot – rántott vállat Kate.

- De mi a fene ez egyáltalán? – vontta össze a szemöldökét Max.

- Egy retu – felelte Jana. – A Polgárháborúban találkoztunk velük először, de nem tartottuk őket komoly fenyegetésnek a karjaik miatt. De később, amikor az Ismeretlenek megjöttek, kiderült, hogy ezekből több milliárd áll a rendelkezésükre, akkora számokban már szinte bármilyen védelmi rendszeren felül tudtak kerekedni, szinte bármin képesek voltak áttörni. Ennek az Irongate erőd a legjobb példája, a Kastor bolygón, ez ott van a Tejúton. Nem tudom, ti hogy nevezitek.

- Jó, és mi van ezekkel a Retukkal? – tért a lényegre Sheppard.

- A lényeket már elmondtam: sokan vannak, gyorsak, erősek és kegyetlenek. Nem ismernek félelmet, a halál egy természetes elem az életükben. Úgy sejtjük, hogy egy másik faj erőszakos genetikai átalakításával jöttek létre. Az Ismeretlenek maguk építik a hajóikat, feltehetően az elméikkel. A Retuk csak harcra kelljenek, nehogy be kelljen mocskolniuk a kezüket. De elég a beszédből, többen is lehetnek!

Ahogy azt az univerzumtól el lehetett várni, a maradék tizenkilenc retu közül a legtöbben pont a Császár parancsát tartalmazó irányítóterem és a csapat között voltak. Minden rosszul sülnetett volna el, ha nincs velük az utolsó Kaszás.

Amikor kellemetlen meglepetésbe ütköztek, és löni kezdett rájuk egy-egy fekete fattyú, Jana a dokata kardjával könnyedén ki tudta védeni a lövéseket. Amennyiben a csapat többi tagja aktív volt és lelőtte a támadót, akkor megszűnt a probléma, ám előfordult, hogy a kaszásnak egymaga kellett intéznie a dolgokat. A Képesség segítségével megragadta az alantas élőlényt, majd olyan erővel vágta a folyosó falához, hogy majdnem abba is belehaljon. Ezután közelebb ment hozzá, majd a lény mellkasába mélyesztette a világ legősibb s mégis legkorszerűbb kardját.

- Ti meg minek jöttetek?! – mordult rájuk türelmetlenül, mert nem segítettek.

Azzal bezeg nem számolt, hogy esetleg a többieknek is van problémája. Kate és Sheppard a jobboldali folyosóról irtotta a fekete szörnyeket, míg Max és Jeremy hátulról fedezték a majd becsináló Dex hátsóját (ja, és valahol Pyke is ott volt a háttéren, csak ő igyekezett kimaradni a bajból, meg a szövegelésből is).

Szerencsére komolyabb sérülés nélkül sikerült megúszni a dolgot. Egyedül az egyik vörös plazmanyaláb okozott némi kellemetlenséget a nagy és erős Mckaynek – tíz centire húzott el a combjától, de így is megperzselte egy kicsit.

- Szúnyogcsípés – rántott vállat a kommandós.

- Tovább! – vezényelte szigorúan a nő.

Végül csoda történt és a hőseink valóban elérték az irányítótermet. Jana azonnal odavetette magát az egyik terminálhoz, és megnézte, van-e benne élet.

- Még mindig van áramellátás – jegyezte meg a nő hangosan, aztán leolvasta a terminál adatait. – De... de már az összes generátor lemerült.

- És? Biztos van valami olcsó vésztartalék, mint az Ősöknek... – vetette fel Hector.

- Nem... nem... ez nem lehet – ingatta a fejét az utolsó Kaszás. – Van energia, pedig elméletileg nem kéne lennie. Sőt a rendszer azt írja, hogy a pajzs ki van kapcsolva, még a mágneses mező sem él, ám az nem lehet, mert akkor már vagy szétperzselt volna minket a nap, vagy belezuhantunk volna. Semmi értelme...

- Csak egyáltalán nap a Flottánál! – poénkodott Sheppard.

- De... – csillantak fel Jana két szép kék szemei. – A parancs az megvan.

- Jó, és mit kell csinálni vele? – érdeklődött Dex.

- Biztos bele kell repülni vele a világ legerősebben őrzött bázisának a szívébe, át kell küzdenünk magunkat több száz elit katonán, és aztán heroikusan...

- Ez nem Hollywood – törte meg Tom elmékedést az ügynök.

- Igazából, csak meg kell nyomni egy gombot – szögezte le Jana, majd le is nyomott egy ikonikus, világossárga billentyűt... aztán nem történt semmi.

Majd aztán mégis végbement valami. Egy magas, barna hajú, zöld szemű férfi hologramja jelent előttük. Hirtelen mindenki megemberelte magát s várni kezdtek.

- Az én nevem Adam Cane, az állam vezető admirálisa, és ez itt a Császár Parancsa üzenet. Mivel Jonathan Dawson császár már hónapokkal ezelőtt elhalálozott a Trantor V-ön, attól tartok, ez nem az, amire számítottak. Amikor ezt felvettem, az ellenség már a győzelem küszöbén volt, a Flotta az összeomlás szélén állt, egyik galaxistadtuk fel a másik után. Ha önök ezt az üzenetet hallgatják, mi már rég elvesztettük a háborút. A Földi Birodalomnak vége, a legendás flottáinkat mind egy szálíg levadászták, vagy felmorzsozták. Az ellenség győzelmét nem pusztán csak a haderejük jelentette, más is meglapult a háttérben, de... az már nem érdekes.

Gondoltam, hogy nem fog beszélni a az Ítéletkórról... mit számít az manapság? – gondolta magában Jana, majd tovább hallgatta az üzenetet.

- Önök által egyelőre ismeretlen okokból, számítottunk rá, hogy néhány százezer éven belül egy új emberiség emelkedik majd a régi helyébe. Mivel tudtunk az ellenség úgynevezett ciklusáról, ezért az utolsó megmaradt hajóink jelentős részét arra áldoztuk, hogy maguknak legyen esélyük, amikor megérkeznek...

Ekkor egy másik hologram vette át az admirális helyét, immár csak a hangját lehetett hallani. Maga a hologram a néhai Földi Birodalmat ábrázolta, mind a harminckilenc galaxisával. A már megszállt területek pirossal, a baráti kézen lévők narancssárgával kerültek jelölésre. Ebben a fázisban már a fél Birodalom az Ismeretlenek kezére került, s minden fronton visszavonulás folyt.

- Ez a térkép megmutatja, hogy hol keressék a elrejtett anyahajóinkat. A segítségükkel fel tudják majd venni a harcot az igazi ellenséggel – folytatta az admirális hangja, miközben zöld, pálcaszerű csíkok gyúltak, pont ugyanott, ahol az előző térképen. Ezt egy pillanatra nem is értette a csapat.

- Most ezzel sokkal okosabbak lettünk – jegyezte meg Kate.

Időközben a csíkok szépen sorban halványodni kezdtek, egészen addig, amíg szürkék nem lettek – azonban nem mindegyik. A Tejúton, a Tartaruson és a legtöbb megjelölt galaxisban szinte az összes pont kialudt, ám (mint például a hazai Proxima VI lávabolygón), vagy az Új Remény galaxis béli Lochuson, vagy éppen itt, a Lankra állomáson. Hirtelen új értelmet nyert minden – már akinek.

- Most... most ez most mit jelent? – vakarta a fejét Mckay.

- A zöld csíkok még az egyben lévő anyahajókat jelölik, a szürkék pedig azt, ahol az ellenség, vagy esetleg valami más semmisítette meg őket – mondta vegyes érzelmekkel Jana. – A sok titkolózás, az álparancsok, a rejtett bunkerek és szinte minden ellenére, az Ismeretlenek mégis megtudták, hogy mire készülünk...

- Átkutatták az elfoglalt területeket, elpusztítva minden hajót, amit megtaláltak – egészítette ki a kaszás mondandóját Sheppard.

- De legalább nem pusztították el az összeset – talált fényt a sötétségben Dex. – Én úgy látom, hogy legalább tizenkét hajó megmaradt nekünk.

- Tizenkettő a valaha volt legerősebb csillaghajókból, ez azért nem semmi – helyeselt O'Neill is. – Ebben a helyzetben muszáj lesz elvinnünk őket.

- Azért ez így is kevés. Hogy döntené el a háborút tizenkét hajó? – kérdezte Max.

- Ezeket a háborúkat egyetlen anyahajó is eldöntené. Mivel egy ősi, nagyon fejlett faj tudásán alapulnak, azért mi még a Birodalom bukásakor sem tudtunk önállóan olyat csinálni, ami ellen tudott volna állni neki. De még az Ismeretlenek sem.

- Oké, akkor szerezzük meg őket – szögezte le Mckay. – De nem kéne folytatódnia ennek az üzenetnek? Nem ez lenne a kulcs, vagy valami?

- Az anyahajók átadásához ez a program a megfelelő hely – folytatta Cane hangja. – Ha a bioszkennek stimmelnek és kapunk legalább egy hiteles azonosítókódot, készséggel átadjuk önöknek. Biztonsági óvintézkedés, ugye megértik?

- Kódot? Azt meg hogy kéne keríteniünk ennyi év után? – hitetlenkedett Kate.

- Ami azt illeti, ez egész sima ügy – mondta a kaszás, majd megköszönte a torkát. – Név: Jana Thar, Ügynökségi prioritás, Kaszás részleg; azonosítód: Kappa-Zéta-négykilenc-három-Charlie-huszonegy-Omega-kettő (azaz KZ493C21O2, csak görög betűkkel). – Ezennel elrendelem a Resurrection projekt mozgósítását.

- Kód elfogadva, az anyahajók rövidesen mozgósításra kerülnek – nyugtázta a hang. – Mivel a létesítmény stabilitását a Judgement Mammuth osztályú anyahajó adja, ezért a Lankra állomás bele fog zuhanni a napba a távozásakor. Kívánják, hogy a fedélzetére sugározzuk önöket?

- Hát... nem ártana – vakarózott Mckay, amit egy fehér villanás követett.

Mostanra már szétkergették a birodalmi flottát, a Daedalus is kénytelen volt visszahúzódni, nehogy kiszúrja a népes hajószaporulat. Ptah nagyúr azt hitte, immár korlátlan lehet az uralma... ám ekkor valami döbbenetes dolog történt. A Lankra állomás közepétől fogva hat irányban kezdett szétnyílni, melynek az elején nem

látszott különösebb értelme. Majd a szemlélődők borzongva láthatták, hogy egy birodalmi anyahajó ül a kitárulkozóban lévő létesítmény kellős közepén.

A Judgement visszatért, hogy ismét háborúba térhessen.

Egy kis ideig a Goa'uldok lekötötte a döbbenet, aztán végül tüzet nyitottak a monsturma. Mivel az anyahajó pajzsa most kezdett el átállni az állomásról a hajótest védelmére, ezért nem tudta kivédeni a találatokat. A sárgásan izzó, roppant hevességű plazmaözön egyenesen az burkolatnak ment. Azonban a tömör oktáviumlemezeknek meg sem kottyant a plazma, a heves becsapódások után egy fia karcolást sem lehetett látni rajtuk.

S még csak ekkor kezdtek bemelegedni a roppant óriás lövegei.

A nyolcszáz méter hosszú Tachyon 4-es ágyúk hatalmas, kékesen izzó energianyalábokat lövelltek ki magukból. A hídján ácsorgó Max és a társai elképedve figyelték, ahogyan az egyik gou'uld (II. generációs!) anyahajón egyszerűen átment a kékes nyaláb, aztán egy másikon, és egy másikon... egészen addig, amíg át nem haladt a harcmezőn, s tova nem tűnt a féktelen távolban.

Ha ez nem lett volna elég baljós jel, akkor ott volt az is, hogy a Judgement pajzsa most már fejezte az önmaga átkonfigurálását, és teljes erőből védhette a hajótestet – amelyet így már végképp nem lehetett megkarcolni.

Ennek köszönhetően meglehetősen egyoldalú volt a csata, főleg azután, hogy a Lankra az eredeti terveknek megfelelően, teljesen szétnyílt, majd viharos gyorsasággal kezdett zuhanni a nap felé. Így már csak azon ellenséges hajók maradtak meg, amelyek a Judgement előtt voltak – de hát nem valami jó ötlet egy felbőszült anyahajó orra előtt ácsorogni. Hamar fogyatkozni kezdtek a túlélők.

A helyzet tetőpontján, a végtelenül naiv Ptah nagyúr úgy döntött, hogy el fog menekülni a szuper anyahajóján (ami úgy nagyjából olyan, mint a néhai Apophis-é volt, csak ez 4200 méter volt legkeskenyebb és 5400 a legvastagabb pontján).

A Judgement T4-es lövegei nem tudták elsőre leszedni, azonban a csapat tagjai egy új játékszerre is rábukkantak: az ARC lézerre. Eddig látszólag senki sem tudta, hogy ennek az anyahajónak a hasán miért van két hosszúkás, szürke, számos tartóelem által megtámasztott oszlopszerűség (míg a többiében nincsen), azonban most hamar megtudták. Mindkét ARC lövegből hatalmas, vörös tűzoszlopok törtek elő, amelyek egyenként is olyan erővel rendelkeznek, hogy könnyedén megsemmisíthetnek egy pajzs nélkül maradt anyahajót, vagy kaptárt. Mivel Ptah hajója valahogy egyik kategóriába sem tartozott, ezért nem tudott túl sok ellenállást kifejteni a kétszáz méter vastag sugároszlopok ellen. Azok mélyen belefordultak a szörnyhajója törzsébe, s mikor átértek rajta, ő és a több mint ötezer méter hosszú Ketesh egy hatalmas robbanás által tűnt el az univerzum nagyjai közül.

Ekkorra már az összes többi Gou'uld hajó elpusztult, vagy visszavonult.

- Hát, ezzel meg is volnánk – rántott vállat Jana. – Látjátok, egy hajó is eldőnti.
- Apám, hogy titeket hogy tudtak legyőzni... – kapott a fejéhez Mckay.
- A kaptáraid is tudnak ennyit – szögezte le a kaszás.
- Oké, de... akkor mi van a többi ilyen hajóval?

Időközben, a Lochus bolygón:

A mai nap is olyannak tűnt, mint az összes többi az elmúlt ötszázezer évben. A Nagasaka egy helyben állt, üresen várva a végzetét, egészen addig, amíg meg nem jött a parancs: „*Mozgósítás*”. Ekkor a roppant hajó hajtóművei kékesen izzottak fel, s miután az anyahajó automatikus felvonta a pajzsát, emelkedni kezdett a ráomlott hangár törmelékei közül. A pajzsok azért kellettek, mert az oktávacél nem tűri meg az vizet, legalábbis nem annyit, mint ami egy óceánban található.

Miután kellőképpen kiemelkedett a hangár maradványaiból, enyhén felfelé szegezte az orrát, és a méretének köszönhetően már majdnem kint is volt részint a roppant vízrengetegből (ugye a Nagasaka két és félszer olyan hosszú, mint a felette lévő óceán mélysége, ezért nem tartott sokáig, amíg kiért a vízrengetegből).

Amikor ez megtörtént, s a pajzsairól lepergett az utolsó csepp víz is, az űr sötétje felé vette az irányt. Noha a Lochus óceánja még mindig háborgott utána, az anyahajó már rég elhagyta a légkört; bele is kezdett a parancs szerint sugárzandó üzenetébe:

A Nagasaka készen áll...

Az adatok az elsőként aktivált Judgementen összpontosultak. Dex nem győzött hitetlenkedni az adatokban, amelyek a Birodalom megmenekülését jelentették.

- A Spirit of Fire kész, a Hagetaka most evickélt ki egy csillagködből, és a Zoleyar is harcképesnek mutatkozik. A Mandator pedig pont most bukkant elő a Proxima VI látatengerei közül, és a Nagasaka már kint is van az óceánból. Hihetetlen...

- Mind a tizenkét anyahajó a miénk lett – örvendezett O'Neill.

- Háromszázhuszonnégy helyett – nézte a másik oldalt Jana.

- Attól még apa örülni fog – folytatta a dolgot Kate.

- Ha azt vesszük, hogy most a Judgement mit csinált, szerintem napok alatt megadásra tudjuk kényszeríteni az összes ellenségünket – érvelt O'Neill mellett Max.

- Különben is most, hogy működőképes példányok is kezünkre kerültek, és a kormány olyan jóízűen bányássza az oktáviumot az *Army of Desperation* projektjéhez, akár még gyártani is elkezdhetnénk őket. Csinálunk vagy kétszázat és máris nem lesz akkora szükség azokra a hajókra, amelyeket időközben leszedett az ellenség.

- Már ha elég időnk lesz rá a következő Invázió előtt... – kezdett aggodalmaskodni Jana, amit egy váratlan üzenet követett egy igen ismerős feladótól.

- Üzenet jött Cain admirálistól... ezt hallani kell – mondta Dex, aztán kapcsolta.

- Én vagyok az, Adam – kezdett bele a férfi egy nem épp hivatalos hangnemet használva. – Sajnálom, hogy ezzel kell háborgatni titeket, de kénytelen leszek azt a hajót lefoglalni, és megtartani magamnak. Ez az egyetlen, amelyik az Ida galaxisban van, és valamivel meg kell nyernem a háborút. Üzenet vége.

- Remek – sóhajtott fel Pyke. A többiek alig hitték el, hogy megszólalt.

- Sebaj, van még másik tizenegy – rántott vállat Max. – Majd szólok a Daedalusnak, hogy szedjen fel minket, és meglátogatjuk a Nagasakát. Már korábban is voltunk ott és ha megint a szuperkaput használjuk, akkor mi fogunk odaérni elsőnek.

- Saját hajót akarsz az Ügynökségnek? – kerekedtek ki Kate szép szemei.

- Miért is ne, mi találtuk őket – felelte nemes egyszerűséggel az ügynök.

Ezt néma csend követte, majd valakinek azért muszáj volt megszólalnia.

- Azért én még mindig nem értek valamit – szólalt meg Jeremy Mckay. – Ha most nem volt áram az állomásban, akkor miért volt? Vagy ez hogy van?

- A főrendszerek nem működtek, mert lemerültek a főgenerátorok, de a konzolok még úgy ahogy elváltak a tartalék energián, de az se a pajzsokra se a stabilitási mágneses mezőre nem volt elég – kezdte magyarázni Jana. – Ezeket a Judgement rendszerei adták, mert az anyahajókat úgy tervezte az a faj, akitől eredetileg jöttek, hogy örökké működjenek, mi meg sikeresen lekkoppintottuk tőlük. Így, amikor a Judgement elszakadt az állomástól, annak már vége lett, ming a botnak. Ez most nem volt egyértelmű?

Jeremy a maga jól megszokott módján felelt:

- Hát, ő... izéé... nem...